

Potilaan pakinaa.

Sattui silmiini pitkästä kotvasta "Karjalan Heimo". Selailin sen läpi, sillä minulla on nykyään aikaa niellä paksujakin kirjoja. Otin vaivakseni lukea myös "Wuoran Ondrein pogostal kävyndy" — nähtävästi Salmin murretta — ja täytyy tunnustaa, että nautin täysin siemauksin sekä kielestä että aitokarjalaisesta sisälöstä. Minultahan on se kolkka Karjalaa jäänyt kokonaan käymättä, kuten Iivo Härköselä jäi pohjoinen Itä-Karjala. No niin, minä luin "Heimoa" ja aloin muistella omia runsaita vaelluksiani Wienan Karjalassa, jolloin juohtuivat mieleeni vienankarjalaiset johtomiehet. Totesin heistä monien olevan jo vainajia. Timo Mannerin, runoniekka "Kyläniemen Timon" — Jeremejeff-Räihän, Siperian marttyyrin — Paavo Ahavan — Prokko Rahikaisen ynnä monen muun. Kuka oli ollut Wuokkiniemestä, kuka Uhtualta, kuka mistäkin kotoisin. Tunsin vilpittöntä iloa, että olin tuntenut heidät, seurustellut heidän kanssaan, hörjännyt satoja tsäijystakanoita, veistänyt vejellistä tarinaa. Oli haaveksittu yksissä — korkeita kohinoita, rajahongan hohinoita. Noita syntyjä syviä, asioita ainoisia, joit ei laula kaikki lapset eikä pojat puoletkana! Tunsin myös iloa, että vielä oli elossa noita vanhan kaartin sumptsan kantajia: Aleksi Mitro, Mattisen mainiot veljekset, Keynäs ja äijä muita "mušikoita", jos nyt tuota rajasalojen leikkisanaa viitsii viljellä. "A nyt hyö kaikki ollah Ruotšin mušikoita."

Muistin Pankkoset, Arhippaiset — kielellä pyörii heimonimiä — ja tunsin suurta kiitollisuutta niitä liikemiehiä, kuptsoja, sarka- ja sulkkusaksoja kohtaan, jotka takavuosina talvisodan tulituhojen jälkeen olivat muistaneet minuakin, sanaseppoa, joka olin kadottanut kotikultani korvessa, jäänyt puille paljaille kuin pahainen paitaressu, jolta vainolainen saunan suloisen, kylän kultaisen ilmoihin sauhutti, surkeasti suitsutti. Omat koiratkin purivat ja tuli saksalaiset saakelit. Mutta tuli kostinsaakin — karjalaisilta. Ja niidenpä verhojen varaan se minun maallinen olemukseni sitten olikin jäänyt, aniharvoin tai en konsanaan enempätä ole osannut hankkia tässä typerässä maailmassa — ei ole minulla kymmeneen vuoteen niitä varusteita kuin rintamaiden herroilla, ei pukimia pitoloihin, ei häihin, ei hautajaisiin, ei presidentin linnaan; ei ole hännystakkia unissakaan, ei paraatipuksuja, ei tavallista päällystakkia, ei minkäänlaista vihman verhoa, tuskin talvilakkia. Kaiken kangastavaran on kirottu sota polttanut, rasboinikat ryöstänyt, evakko eksyttänyt. Mutta — tokko noita kapistuksia enää tarvitseekaan; ikä on ihmisellä tullut eleyksi, mannan eukko taitaa väkevästi puoleensa vetää kulkukoiraa, joka ei kahdeksaan vuoteen ole onnistunut jälleerakennuttamaan hävitettyä kotiaan? Tokko — ja kuitenkin. Elossa elävän mieli vielä haudan partaallakin.

Miten runoilikaan Aleksis Kivi: Turha vaiva täällä! Turha onpi taistelo ja kaikkisuus mailman turha! Tässä lepään — en mie kai vielä tähän jalkakatkeamaan kuole — mutta se mieltäni syvästi masentaa, että tuolla järven vastarannalla retkottavat ikuiset

Kauppi Mikko Ivano 65-vuotias.

Kauppias Mikko Ivano syntyi Aunuksessa, Sellin kylässä 27. 9. 1882 maanviljelijän poikana. Hän tuli Suomeen verrattain nuorena aloittaen liikemiesuransa juoksupoikana. Myöhemmin hän perusti oman liikkeen Kannaksen Kiviniemeen, josta sodan sytyessä muutti toisten mukana länteen. Vaelletuaan siirtolaisena eri paikoissa, perusti hän Kemin kaupunkiin oman lyhyt- ja vaatetavaraliikkeen, missä hän edelleen toimii.

Lehtemme pyytää onnitella tarmokasta Karjalan poikaa ja uskollista tukijaansa!

Turjan tuholinnan raukat rauniot ja niiden vaiheilla törröttää 7 vuotta korven kaikissa vesisateissa ja tuis-kuissa mustunut hirsikehikko, johon ei yksikään urakoitsija tai rakennusmestari tähän päivään asti ole pystynyt tekemään vesikattoa. (Minulle on sana rakennusmestari verrattain ellottava käsite kokemuksesta.) Tämä on uskomatonta, mutta totta — turhaan olen tuhannut kohta miljoonan velkaa; — kesästä kesään, talvesta talveen ovat "mestari" minut petäneet — ei ole asiaan pystynyt edes jonkun arvovaltaisen yhtymän kynnet, joka sanomalehdissä kerskuu saavutuksillaan — minun kohdallani sitä rehevää jälleerakentamista ei totisesti ole tapahtunut. Jollette usko, tulkaa katsomaan! Siksi minä tässä kainalosauvainvaliidina yksinäisyyteni hiljaisuudessa kiristän hampaitani ja totean oman kohtaloni näin sanoen: Ketuilla on luolansa ja taivaan linnuilla pesänsä, mutta "Wienan kansan kohtalon", "Ryysyrannan Joosepin" ja monen miehen tuotteen tekijällä ei ole kuhunka päänsä kallistaa. Yhä jatkuvaa kämppä- ja evakkoelämää. Lopetan loruni, josta tuskin kukaan välittää. Tšolon terveh Karjalalle!

Suomussalmi — surunsalmi, elokuulla 1947.

Ilmari Kianto.

Tilatakaa itse ja kehoittakaa tuttaviannekin tilaamaan Karjalan Heimo-lehti!